

Μοναχός Δαμασκηνός Αγιαννανίτης († 29 Φεβρουαρίου 1916)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η καταγωγή του μακαρίου αυτού ανδρός ήταν από το Αιβαλί της Μ. Άσίας. Υπήρξε υποτακτικός του Γέροντος Ονουφρίου του Κυπρίου. Ησύχαζε σε μία σπηλιά μεταξύ των Καλυβών Μεταμορφώσεως του Σωτήρος και Υπαπαντής του Κυρίου. Με την τέλεια ησυχία καθάρισε το νου του από κάθετι το γήινο κι έγινε διδάσκαλος της νοεράς προσευχής.

Φλεγόμενος από θείο έρωτα ζήτησε άδεια από τον παπα-Μηνά τον Μαυροβούνιο († 1916) να του δώσει ευλογία να μεταβεί σε ακόμη πιο ησυχαστικό τόπο, για ν' αφοσιωθεί πιο πολύ στον Χριστό. Ο παπα- Μηνάς του είπε: «Θα σου επιτρέψω να υπάγης εις τόπον ήσυχον, αλλά όμως εντός του ιερού τόπου της σκήτης. Επάνω από την Καλύβην της Αγίας Τριάδος, προς το μέρος των βράχων είναι ένα μισογκρεμισμένον καλύβι, εκεί να υπάγης να ησυχάσης, να σε έχω και εγώ παρηγορίαν εις τον κόσμον τούτον, καθότι είμεθα ενός πνευματικού πατρός τέκνα».

Με χαρά ψυχής μεγάλη πήγε και άρχισε να γκρεμίζει το ξεροκάλυβο. Τότε βρήκε

τρία ακέραια λείψανα οσίων ασκητών να ευωδιάζουν. Με ανάμεικτα αισθήματα δέους και αγαλλιάσεως σκεπτόταν τι να πράξει. Τότε, προσευχόμενος, βλέπει τρεις ουράνιους ανθρώπους να του λένουν: «Γερο-Δαμασκηνέ, εάν ηθέλαμεν την δόξαν και τους επαίνους των ανθρώπων, δεν θα είχομεν έλθει να καθήσωμεν εις αυτά τα βράχια, όπου υστηρήθημεν και αυτό το νερό διά να εύρωμεν ανάπαυσιν εις την Βασιλείαν των Ουρανών. Δι' αυτό θα λάβης αυτά τα τρία λείψανα και θα υπάγης να τα ρίψης εις άγνωστον τόπον, διά να μένουν εκεί έως της κοινής Αναστάσεως, ώστε εν τη ημέρα της Κρίσεως να μας πληρώση ο πλουσιόδωρος Θεός, ο οποίος μας αξίωσε διά της αγάπης Του να παραμείνωμεν εις τον τόπον τούτον»! Έτσι κι έκανε.

Όταν τέλειωσε την Καλύβη του, πήγαιναν πολλοί πατέρες και νέοι για να διδαχθούν τα μυστικά της καρδιακής ευχής. Οι διδαχές του ήταν πολλές, μα δεν σώθηκαν, γιατί δεν σκέφθηκε κανείς να τις καταγράψει. Οι μαθητές του τον μιμήθηκαν στην άσκηση και την υψηλή νοερά εργασία.

Κατά τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή, κατά αρχαία συνήθεια, οι εγκρατείς Αγιαννανίτες πατέρες απέφευγαν την έξοδο από τις Καλύβες τους. Ο Γέροντας Δαμασκηνός πληροφορήθηκε από τον Θεό ότι έφθασε η τελευταία ημέρα της ζωής του. Μ' έναν επισκέπτη του ειδοποίησε τον Γέροντα Ονούφριο († 1921) να έλθει στην Καλύβη του. Μόλις έφθασε τον βρήκε να κλαίει. Τον ρώτησε τότε τι έχει και κλαίει. Του απάντησε πως κλαίει, γιατί πεθαίνει αμετανόητος, και του έδωσε ένα βιβλίο του Εφραίμ του Σύρου ως ευλογία. Με απορία ο Γέροντας Ονούφριος τον ερωτά· πως το λέει αυτό, που τόσα χρόνια ασκείται προσευχόμενος στην ησυχία και τόσοι άνθρωποι με τις διδαχές του βοηθήθηκαν... Τότε με πολλά δάκρυα του λέγει: «Ναί, Γερο-Ονούφριε, δεν μετενόησα, διότι έπρεπε να αποθάνω ως υποτακτικός εις τον Γέροντα παπα- Μηνάν και να είμαι κεκρυμμένος εις την Καλύβην μας και άγνωστος εις τους ανθρώπους, διότι οι έπαινοι εμποδίζουν την σωτηρίαν του όντως Μοναχού». Έτρεξε ο Γέροντας Ονούφριος να καλέσει τον παπα-Μηνά. Επιστρέφοντας στην Καλύβη βρήκαν τον Γέροντα Δαμασκηνό κοιμηθέντα με θάνατο οσιακό, στις 29.2.1916, ως αναγράφεται στην κάρτα του. Μετά μία εβδομάδα ανεπαύθη μακαρίως και ο παπα-Μηνάς.

Βιβλιογραφία:

Χρυσάνθου Αγιαννανίτου ιερομ., Γεροντικά Ενθυμήσεις και διηγήσεις, Μώλος Λοκρίδος 2008, τ. Α', σσ. 193-195.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Α' - 1901-1955, Μοναχός Δαμασκηνός Αγιαννανίτης († 1916), σελ. 121-122, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.